

ikke Lovenes Skyld, det er de Paagjældendes Skyld, lad hver tage sin Skyld. At Lovene kunne være bedre, har Regjeringen erkjendt, idet den har forelagt Forslag til andre Love, der imidlertid har hødt samme Støbne som saa mange andre organisatoriske Love, som man har forsøgt at gennemføre i den sidste halve Snes Aar, men uden Nytte eller Held. Men hvis Skylden ligger væsentlig eller for en stor Del hos dem, der skulle gennemføre Lovbestemmelserne, saa vidner det om en gennemgaaende Mangel paa Humanitetsfølelse hos Befolkningen, som staar i stærkt Modstrid til de stærke Udtalelser af virkelig Humanitetsfølelse, som vi saa jævnlig høre i dette Thing, og som saa tidt faae Ord gennem det ærede Medlems for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) Mund. Jeg tvivler nu ikke om, at hans store Interesse for den arbejdende Befolkning er virkelig, jeg skulde tage meget feil, om han ikke har sagt — jeg veed ikke, om det er offentlig eller til mig personlig — at det var det, han interesserede sig mest for, og at det næsten var det Gnefte, han hød sig om. Jeg tror ogsaa, at det er alvorlig ment af ham, skjøndt jeg just ikke billiger dette Standpunkt. Tror imidlertid det ærede Medlem og Andre, der ere saa gennemtrængte af Humanitetsfølelse for de daarligere stillede Samfundsklasser, ikke, at de kunde virke til nogen Gaan i deres Kredse, naar de søgte at arbejde til, at disse Love bleve gennemførte med mere Humanitet, end det nu er Tilfældet? Jeg vilde nødig tro, at Humanitetsfølelsen egentlig først voger frem, samtidigt med at man lægger Byrden fra sig selv og søger at vælte den over paa Staten, medens den er mindre, naar Offrene, der kræves til dens Udvøelse, skulle bringes af de Paagjældende selv. Jeg siger ikke, at dette er Tilfældet, men der er Noget, der tyder paa, at der er noget af den Slags i den overordentlige Sver, som man viser for at føre Byrden over paa Staten, samtidigt med at man klager over de bestaaende Forhold. Jeg vilde derfor tro, at ærede Medlemmer, som ere gennemtrængte af virkelig Humanitetsfølelse ligeoverfor de uheldig Stillede i Samfundet, ligeoverfor Arbejderklassen, vilde tjene Sagen i Liden bedre, naar de i deres Kredse hjemme vilde søge at vaage over, at Fattighjælpen blev i Overensstemmelse med Lovgivningens Regler ydet paa en saa human Maade som muligt, end ved at stille i Udsigt Afgang til Forbele for den arbejdende Befolkning, som den ikke paa nogen praktisk Maade kan komme til at nyde. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har i den Henseende udtalt Sætninger, som ere vel stikede til at gjøre den arbejdende Befolkning utilfreds i sin Stilling og til at bringe den til at antage, at der bliver gjort altfor Lidt for den, og at dens Sag er Noget, man ikke bestræfter sig med. Der kan være Mange, foruden det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, der have stor

Interesse for den arbejdende Befolkning, men som ikke tro det hensigtsmæssigt at give deres Interesse et saadant Udtryk som det ærede Medlem i Forslag, der ere praktisk uigennemførlige i ethvert ordnet Samfund. (Udførelse af Th. Nielsen.) Ja, jeg skal da nævne det ærede Medlem et Exempel paa, hvad jeg sigter til. Jeg næver Sympathi for Sagen og har selv en varm Følelse for denne Samfundsklasse; naar det ærede Medlem imidlertid iforgaars sagde gjentagne Gange, for at tage en af de ikke saa overordentlig opstyltede Udtalelser, at en Arbejder skulde have Ret til at fordrø en saadan Arbejds løn, at den sætter ham istand ikke blot til at leve anstændig, men ogsaa til at imødegaa Eygdomstilsælde og andre Uheld og til at staffe sig en sorgfri Alderdom, saa kan det jo lyde overordentlig beskedent, det er, hvad man kunde ønske ethvert Menneske. Men hvis det ærede Medlem tror, at han paa en nogenlunde rimelig og en nogenlunde praktisk Maade kan faae Arbejds lønnen sat derefter, saa er han jo i den allerførste Bidsfarelse. Arbejderne have ikke Ret til at fordrø — for nu at blive ved det ærede Medlems Udtryk — maade; de have i Virkeligheden naturligvis slet ikke juridisk Ret til at fordrø, men de kunne ganske vist have en moralsk Ret til at fordrø — mere end den Løn, som deres Arbejde er værd. Det vil ikke lykkes det ærede Medlem at staffe dem mere. Hvor upraktisk det ærede Medlems Fordring til Husbonderne vilde være, viser sig allerede deri, at Behovet jo er saa høist forskjellig. Skal Husbonden betale mere til den, der behøver mere, fordi han har en stor Familie, end til den, der ingen har? Det vilde der ikke være nogen Mening i. Skal han betale ligesaa meget til den, der arbejder daarlig, som til den, der arbejder godt? Det vilde ikke være nogen praktisk Regel for Arbejds lønnens Størrelse. Nei, det ærede Medlem kan være fuldkommen overbevist om, at Arbejderne ikke i Lidenes Længde kunne vente at faae mere i Arbejds løn end Værdien af det Arbejde, som de præstere, og saa meget vil ogsaa faaes hertilands. Der er ikke Mangel paa Arbejde; Arbejderne ere ikke saa slet stillede heri Landet, Arbejdet er ikke her en Værdi, som staar i saa slet en Kurs, det staar i Forhold til den hele Udvikling. Se vi tilbage til founde Aar, veed da det ærede Medlem ikke, i hvilken Grad Arbejds lønnen er stegen samtidigt med Forholdenes Udvikling? Saa vi en ca. 40 Aar tilbage i Liden, vil det ærede Medlem finde, at en Karl paa den Tid fik en ca. 18 Rdlr. om Aaret, saa kommer man til 24 Rdlr.; nu er hans Løn 80 Rdlr., og det er vel dog et stort Spørgsmaal, om Forholdene i Virkeligheden i det Hele taget ere gaaede saa meget frem, om den almindelige Bestand er tiltagen i samme Grad, som Arbejds lønnen er stegen; i ethvert Tilfælde er den fulgt meget godt med. — Det ærede Med-